

Sygn. akt V ACz 1050/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSA Iwona Wilk

Sędziowie SA Anna Tabak (spr.)

SA Janusz Kiercz

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o umorzenie egzekucji i zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach – Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt II C 104/12

p o s t a n a w i a :

uchylić punkt 1 zaskarżonego postanowienia oraz punkt 2 w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy w Gliwicach – Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku zaskarżonym postanowieniem odrzucił pozew o zapłatę kwoty 6 675 099 zł z tytułu utraconych zarobków, a w pozostałej części oddalić zażalenie powoda.

Sygn. akt V ACz 1050/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gliwicach – Oddział Zamiejscowy w Rybniku w punkcie 1) umorzył postępowanie w zakresie wniosku powoda o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie I KM 162/92, prowadzonej przez Komornika Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu Zdroju, a w punkcie 2) na mocy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił pozew w zakresie:

- roszczenia o zapłatę kwoty 1 083 116 zł tytułem odszkodowania za zniszczone przedmioty objęte zastawem,

- **roszczenia o zapłatę kwoty 1 317 098 zł tytułem odszkodowania za wartość i niemożność korzystania z hali r.,**

- roszczenia o zapłatę kwoty 6 675 099 zł tytułem utraconych zarobków. W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że skoro powód wycofał roszczenie, co do umorzenia egzekucji w sprawie I KM 162/92, a pozwany wyraził na to zgodę, postępowanie w zakresie wniosku powoda należało umorzyć – na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 k.p.c. (punkt 1 zaskarżonego postanowienia). Wskazał również, iż roszczenia dochodzone przez powoda (wymienione

w punkcie 2 zaskarżonego postanowienia) zostały już prawomocnie osądzone w sprawach zarejestrowanych pod sygnaturą akt II C 239/05, II C 155/05 oraz II C 317/03.

W zażaleniu na powyższe postanowienie (k. 572) i pismach uzupełniających zarzuty zażalenia (k. 573 – 574, 576 – 577, 584 – 587, 597 – 598) powód domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia. Podniósł, iż wystąpił równoległe z trzema zażaleniami dotyczącymi trybu procedowania, niewłaściwej interpretacji prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach, sygn. akt III Cz 178/09, zaś uznanie niniejszego zażalenia za zasadne wynikać będzie z rozpoznania dwóch pierwszych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zważyć należało, że nie zasadnie Sąd Okręgowy - w punkcie 1 zaskarżonego postanowienia – umorzył postępowanie w zakresie wniosku powoda o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie I KM 162/92.

Z akt sprawy wynika bowiem, iż powód co prawda, na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2013 r. (akta sprawy k. 543-545, nagranie z rozprawy k. 542) wycofał żądanie umorzenia egzekucji w sprawie I KM 162/92, jednakże strona pozwana nie wyraziła na to zgody, co stanowi wymóg konieczny, aby można było uznać za skuteczne cofnięcie pozwu w oparciu o art. 203 § 1 k.p.c. Nadto, powód w dalszej części rozprawy powraca to swego żądania.

Nie zasadnym było zatem umorzenie postępowania we wskazanym wyżej zakresie - w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c.

W odniesieniu do pozostałych żądań pozwu, objętych zaskarżonym postanowieniem, zważyć należało, iż rację ma Sąd Okręgowy, że roszczenie o zapłatę kwoty 1 083 116 zł z tytułu odszkodowania za zniszczone przedmioty objęte zastawem oraz kwoty 1 317 098 zł z tytułu odszkodowania za wartość i niemożność korzystania z hali r. jest tożsame z przedmiotem postępowania w sprawach II C 239/05, II C 155/05 oraz II C 317/03, w których zapadły prawomocne orzeczenia.

Zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczają jego granice przedmiotowe i podmiotowe orzeczenia sądowego.

Bezsporna jest tożsamość stron postępowania w niniejszej sprawie oraz w sprawach o sygn. akt II C 239/05, II C 155/05 oraz II C 317/03. Zauważyć jedynie wypada, że w sprawie o sygn. akt II C 239/05 oprócz powoda A. M., po stronie powodowej występowała także B. G..

Wskazać w tym miejscu trzeba, iż granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa nie tylko przedmiot, ale i podstawa rozstrzygnięcia sądu. Stan res iudicatae zachodzi wówczas, gdy w sprawie już prawomocnie rozstrzygniętej oraz w sprawie będącej przedmiotem osądu zachodzi tożsamość obu wymienionych elementów. Do uznania tożsamości porównywanych roszczeń wymagane jest stwierdzenie, że oparte one zostały na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej. Stan taki nie będzie zatem występował w sytuacji, gdy uległy zmianie okoliczności, które legły u podstaw rozstrzygnięcia o wcześniej zgłoszonym roszczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1980 r., sygn. akt IV CR 85/80, OSNCP 1980/11/214).

Dla ustalenia granic przedmiotowych znaczenie ma to czego powód żądał w chwili zamknięcia rozprawy i o czym sąd orzekł w wyroku (zakres wyroku). Przez podstawę sporu należy rozumieć zarówno podstawę faktyczną (i to istniejącą w czasie zamknięcia rozprawy niezależnie od tego, czy powód powoływał się na określone fakty), jak i podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Stwierdzić należało w świetle powyższego, iż roszczenie o zasądzenie kwoty 1 083 116 zł tytułem odszkodowania za zniszczone przedmioty objęte zastawem, było już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawach II C 239/05 i II C

317/03. Podobnie rzecz się ma z żądaniem zapłaty kwoty 1 317 098 zł tytułem odszkodowania za wartość i niemożność korzystania z hali r., które było adekwatne do żądania zgłoszonego w sprawie II C 155/05 – prawomocnie osądzonego wyrokiem Sądu I instancji iż dnia 6 września 2005 r.

Powyższych zważeń nie sposób jednak odnieść do kwestii zgłoszonego w niniejszym postępowaniu roszczenia powoda o zapłatę kwoty 6 675 099 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki. W sprawie o sygn. akt II C 155/05 powód wystąpił bowiem z żądaniem zapłaty kwoty 1 205 000 zł tytułem odszkodowania za utracone korzyści (np. czynsz dzierżawczy). Natomiast w niniejszej sprawie powód domaga się utraconych zarobków według przeciętnego wynagrodzenia za okres od grudnia 1992 r. do maja 2013 r. Tym samym nieuzasadnione było stanowisko Sądu I instancji, iż roszczenie to było adekwatne do prawomocnie osądzonego żądania powoda zgłoszonego w sprawie II C 155/05, co obligowało do odrzucenia pozwu w tym zakresie – na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów, zażalenie podlegało uwzględnieniu w zakresie wskazanym w sentencji postanowienia (art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.), w pozostałej zaś części zażalenie – jako bezzasadne – podlegało oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.